

Loutring

op een morgen kan je het
wel, ondanks de krant,
in weerwil van berichten

je handen liggen open
op je dijen, je zit gevlochten
als een volmaakte knoop

je weet en voelt: trots
is een woord dat rijmt
op kots en het deert je
niet, een minzame glimlach
glinstert op je gezicht

op het harde worden
schreven en schrammen
gemaakt – op een morgen
ben je week en sponzig:
je zuigt op en laat weer
lopen uit je open hand

je zit als dat beeldje
van plaaster met een korfje
op zijn schoot, een kegel
amber brandt, of sandelhout

op een morgen kun je het
aan, voor de duur van
een morgen: je bent een kern,
je bent de delen, ze buitelen
onder je huid, ze schaden
niet meer – wie door het licht
is aangeraakt verdraagt het duister

Staf De Wilde